

ת"פ 3813/09 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד זבו (יוסי) צציאשוילי (צדיק)

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ה אלול תשע"ה

09 ספטמבר 2015

ת"פ 3813-09 מ.י. פרקליטות מחוז דרום-פלילי נ' צציאשוילי(עציר)

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - פמ"ד
נגד	זבו (יוסי) צציאשוילי (צדיק) (עציר)
הנאשם	

הכרעת דין

מזכה הנאשם מהעבירה שבכתב האישום.

כתב האישום והשתלשלות הדיון

הנאשם עומד לדין בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית, בניגוד לסעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן ת/1, בתאריך 03.04.06 הורתה ועדת השחרורים שליד שירות בתי הסהר לשחרר הנאשם על תנאי ממאסרו. תנאי מתנאי השחרור היה המכונה "מעצר בית חלקי", כלומר איסור על הנאשם להמצא חוץ לביתו בין השעות 22:00 עד 06:00 למחרת.

בתאריך 21.02.08 ביקש הנאשם לשנות את תנאי שחרורו ולבטל את הגבלת מעצר הבית, בקשתו נדחתה.

בתאריך 19.02.09, סביב השעה 23:35, נתפס הנאשם נוהג ברכבו בעיר באר שבע, חוץ לביתו.

כתב האישום המקורי נגד הנאשם הוגש בתאריך 08.09.09, ויחס לו עבירה של הפרת הוראה חוקית שנועדה להגן על אחר, בניגוד לסעיף 287(ב) לחוק הנ"ל.

בתאריך 09.01.13 הורה בית המשפט, כב' השופטת ד' בית אור, על ביטול כתב האישום, עקב טענות מקדמיות שונות, עמוד 1

ובין היתר, כי סעיף האישום בכתב האישום אינו הסעיף הנכון, כי לא נערך שימוע חרף כך שהעבירה המקורית בגינה הועמד לדין היתה עבירה מסוג פשע.

על פסק דינו של בית משפט השלום הוגש ערעור מטעם המאשימה.

בתאריך 19.06.13 ניתן פסק דין בהליך הערעור (ע.פ. 52287-02-13), במסגרתו הורה בית המשפט המחוזי על החזרת הדיון לבית משפט השלום, תוך תיקון הוראת החיקוק בכתב האישום לעבירה הנוכחית, אשר איננה מחיבת עריכת שימוע.

בתאריך 26.06.13, הועבר התיק לטיפולו של המותב דן.

לאחר שהדיון נדחה מספר פעמים מסיבות פרוצדורליות שונות, ובין היתר, הסדרת יצוגו של הנאשם וחילופי יצוג לאחר מכן, מסרה ההגנה, במענה לכתב האישום, כי הנאשם מודה בעובדות שבכתב האישום, אך כופר באשמה - היינו, טוען, כי ההודאה בעובדות אינה מקימה יסוד להרשעה גם לפי חלופה (א) לסעיף 287 לחוק הנ"ל.

טענתה העיקרית של ההגנה, הינה, כי היה באפשרות המאשימה לנקוט בהליך ספציפי כלפי הנאשם, והוא - הבאתו לפני ועדת השחרורים שליד שירות בתי הסהר, לדיון בשאלת הפרת תנאי השחרור, חלף הגשת כתב אישום בהליך פלילי.

עוד נטען, כי המאשימה נקטה כלפי הנאשם באכיפה בירנית, שכן, לטענתה ההגנה, לא הוגשו כתבי אישום במקרים דומים בגין הפרת תנאי שחרור שנקבעו ע"י ועדת השחרורים, אשר לא נלוותה לה עבירה נוספת.

לנוכח כך, שלא היתה מחלוקת על עובדות כתב האישום, וכי טענות הצדדים נגעו לשאלות משפטיות בלבד - הגיעו הצדדים להסדר דיוני, כי בית המשפט יורה על הגשת סיכומים בכתב, בלא שמיעת ראיות.

הצדדים הגישו סיכומיהם, לאחר שנתבקשו ארכות שונות, ומכאן הכרעת דין זו.

טענות הצדדים

התביעה טוענת, כי משהודה הנאשם בעובדות שבכתב האישום - קמים יסודותיה של העבירה.

אשר לטענה בדבר קיומו של הסדר חקיקתי ספציפי בדרך של השבת ענינו של הנאשם לדיון בועדת השחרורים - נטען, כי אין מניעה לנהל גם הליך פלילי במקביל.

אשר לטענה בדבר אכיפה בררנית - נטען, כי כתב האישום הוגש לאחר הפעלת שיקול דעת מקצועי טהור, וכי אין זה המקרה היחיד בו הוגשו כתבי אישום במצב דומה.

עוד טענה התביעה, כי אין להקיש, לענין הפרת תנאים שנקבעו ע"י ועדת השחרורים, ממצב של הפרת תנאים בזמן ריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, וזאת היות שקיים אינטרס ציבורי משמעותי ומובהק בנוגע לאכיפת תנאים שנקבעו ע"י ועדת השחרורים, והפיקוח על קיומם הדוק פחות מאשר במצב בו מרצה נאשם מאסר בדרך של עבודות שירות.

התביעה מבקשת להקיש, לענין דנן, ממצב של הפרת תנאי שחרור ממעצר, אז, על דרך השגרה, מתבקש עיון חוזר בהחלטת השחרור, ולעיתים גם מוגש כתב אישום נפרד בגין הפרת הוראה חוקית.

ההגנה טוענת, כי יש לפרש את סעיף העבירה שענינו הפרת הוראה חוקית בצמצום, ואין לערוך בו שימוש במצב בו קיים מנגנון פעולה בהסדר חקיקתי ספציפי לטיפול במקרה בו היתה הפרה.

ההגנה טוענת, כי כתב האישום הוגש בשיהוי בן כשבעה חודשים, ללא הסבר, וכי שיהוי זה גרם לכך, שנסתימה תקופת שחרורו של הנאשם ברישיון.

ההגנה הפנתה את בית המשפט לנוהל מספר 03.300.052 מטעם האגף לחקירות ולמודיעין במטה הארצי, משטרת ישראל, המסדיר הטיפול בעבירות שענינן הפרת הוראה חוקית. על פי האמור בסעיף 3 לנוהל - לא תיפתח חקירה פלילית בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית, כאשר מצויה בחוק תרופה אחרת להפרה.

דין והכרעה

סעיף 287 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, קובע:

המפר הוראה שניתנה כשורה מאת בית משפט או מאת פקיד או אדם הפועל בתפקיד רשמי ומוסמך לאותו ענין, דינו - מאסר שנתיים.

נוסחו המקורי של סעיף זה, מקורו בפקודת החוק הפלילי, 1936, סעיף 143, אשר קבע:

Every person who disobeys any order, warrant or command duly made, issued or given by any court, officer or person acting in any public capacity and duly authorized in that behalf, is guilty of a misdemeanor and is liable, unless any other penalty or mode of proceeding is expressly prescribed in respect of such disobedience, to imprisonment for two years.

בהתאם, קבע נוסח הסעיף 287 בעת חקיקת החוק העברי בשנת תשל"ז - 1977, כדלקמן:

המפר הוראה שניתנה כשורה מאת בית משפט או מאת פקיד או אדם הפועל בתפקיד רשמי ומוסמך לאותו ענין, דינו - מאסר שנתיים; והוא, אם לא נקבעו במפורש עונש אחר או הליך אחר לאותה הפרה.

[ההדגשות אינן במקור]

הסיפא לסעיף בנוסחו המקורי, עוררה טענות והדינויות מרובות, כולל בבית המשפט העליון, בנוגע לשאלת המקרים בהם ניתן להעמיד אדם לדין בגין עבירה זו.

בבית המשפט העליון ניתנה פסיקה סותרת, עד אשר, בפסק הדין ע.פ. 300/74 **מדינת ישראל נ' ארזי**, פ"ד כט(1) 813 (1975) נקבעה הלכה, בדעת רוב, כי אין להעמיד לדין בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית מקום בו ניתן לנקוט בסנקציה בניגוד לפקודת בזיון בית משפט. מספר שנים מאוחר יותר, שב בית המשפט העליון, כב' השופט (כתוארו אז) אהרון ברק, והבהיר ההלכה, בפסק דין נוסף - ע.פ. 519/82 **גרינברג נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז(2) 182 (1983). בפסק הדין נקבע, כי אם המדובר בהפרת הוראה חוקית שנסתיימה בעבר - יש מקום להעמיד לדין פלילי לפי סעיף העבירה של הפרת הוראה חוקית. כי לעומת זאת - כאשר המדובר בהפרה נמשכת, אין להעמיד לדין פלילי ויש לנקוט הליכים אחרים, כגון הליכים בניגוד לפקודת בזיון בית משפט.

ההלכה שנקבעה בפסק הדין האחרון שהובא לעיל, העלתה שאלות, מדוע במצב בו קיימת הפרה חד פעמית של צו או הוראה - ינקט הליך פלילי, ואילו דווקא מי שיפר ההוראה באופן מתמשך - לא יועמד לדין, ותינקט כנגדו סנקציה חלופית.

אי הבהירות כמפורט לעיל, ביחד עם קריאה שהפנה בית המשפט העליון עצמו, בשני פסקי הדין שהובאו לעיל - לתקן ולהבהיר את הוראת החיקוק, הביאו לחקיקת תיקון מס' 123 לחוק העונשין (משנת תשמ"ח - 1988), במסגרתו נמחקה הסיפא של סעיף 287 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, המונעת העמדה לדין של נאשם כאשר קיים הסדר חקיקתי אחר.

מאוחר יותר, תוקן סעיף 287 הנ"ל פעם נוספת, ונתווספה לו החלופה (ב), בנוגע להפרת צו שמטרתו הגנה על אדם. החלופה הראשונה הפכה לחלופה (א). תיקון זה אינו נוגע להכרעה דנן, והוא מובע רק למען הסדר הטוב.

עולה מן האמור, כי על פי המצב התחקיתי האידינא - אין מניעה להעמיד לדין אדם בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית, וזאת גם כאשר קיים הסדר חקיקתי אחר המאפשר הטיפול באותה הפרה.

אך בכך לא די. שכן, לאחר חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, נקבע, לא פעם, כי יש לפרש הוראות חוק הפוגעות

בחירותו של אדם בהתאם לרוח ערכי היסוד, וזאת גם כאשר המדובר בהוראות חוק שנחקקו לפני חוק היסוד, המוגנות מכח סעיף שמירת הדינים. ראו דנ"פ 2316/95 **בנימאת נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט(4) 589 (1995); דנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים) (2011).

בהתאם לכך, יש לערוך שימוש מידתי בסנקציה הפלילית שענינה העמדה לדין בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית. שאחרת, כל הפרה של הוראה בפסק דין או בהחלטה שיפוטית - עלולה להוות תשתית להגשת אישום בגין עבירה זו. פירוש טכני לשוני כזה של הוראת החיקוק, לאחר תיקון מס' 123, עלול להביא למסקנה, כי גם מי שאינו מתייב לדין כלל או אינו מתייב בזמן שנקבע; אינו מגיש כתב בי-דין במועד שנקבע; אינו משלם קנס או פיצוי שהוטל עליו בפסק דין; אינו מבצע צו שירות לתועלת הציבור או נמנע מלהתייב לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות - יהיה חשוף לאישום פלילי.

בהתייחס לכך, לאחר שניתנו מספר פסיקות סותרות - קבע בית המשפט העליון, כי אין מניעה להעמיד נאשם לדין פלילי בגין הפרת תנאי שחרור ממעצר, וזאת גם אם ננקט כנגדו, במקביל, הליך של בקשה לעיון חוזר בהחלטת השחרור. ראו בש"פ 3611/93 **פרץ ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(1) 855 (1994); רע"פ 3395/00 **זגורי נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים) (2001).

עוד ראו ע.פ. (מחוזי באר שבע) 7317/02 **מדינת ישראל נ' טרפימוב**, (פורסם במאגרים):

בית המשפט העליון קבע, יותר מפעם אחת, כי הפרת תנאי שחרור שמשוחרר בערובה יכול ויהווה עילה להעמדת הנאשם לדין פלילי עפ"י סעיף 287 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, משום שהפר הוראה שניתנה כשורה מאת בית המשפט, אך זאת לצד ובנוסף לצעדים הנ"ל שניתן לנקוט בהם עפ"י חוק סדר הדין הפלילי הנ"ל (היינו, הבאת מפר התנאים בפני שופט להערכה מחודשת של שחרורו או מעצרו)...

בענין זה, קבעו חברי, ואני מסכימה לכל מילה שכתבו, כי לא מדובר כאן בסיכון כפול, שכן נאשם שהפר את תנאי השחרור בערובה איננו נענש בעונש פלילי (כאשר הוא מוחזר למעצר), אלא הוא מראה על ידי התנהגותו, שהוא אינו זכאי לשחרור בערובה והשחרור בערובה מבוטל והנאשם חוזר למעצר, עד סיום הדיון בתיק העיקרי. כבר נאמר פעמים רבות, שמעצר עד תום ההליכים, אינו עונש, אלא צעד מניעתי, שבא למנוע סיכון הציבור, כתוצאה משחרורו של הנאשם...

כלעומת זאת, בפסק הדין ע.פ. (מחוזי תל מאביב) 70051/06 **מדינת ישראל נ' נהרי**, (פורסם במאגרים) (2008), קבע בית המשפט, כי אין להעמיד לדין פלילי בעבירה של הפרת הוראה חוקית נאשם אשר לא התייב לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, נוכח הסנקציה החלופית הקימת בחוק העונשין והמאפשרת הפקעת צו ריצוי המאסר בדרך של עבודות שירות והשמת הנאשם בכליאה ממשית, כאשר סנקציה זו מהווה בבחינת דין ספציפי הגובר על הדין הכללי. למעשה, באותו מקרה, לא שלל בית המשפט את תחולת סעיף העבירה על המקרה מבחינה עקרונית, אך בנסיבות שם, כאשר הנאשם עצמו הודיע, כי מסרב לרצות המאסר בדרך של עבודות שירות, והתייב - כאשר זומן - לריצוי המאסר

ממש, נקבע, כי עומדת לו הגנה מן הצדק, שכן לא היה צודק לנקוט כנגדו הליך פלילי נוסף.

במקרה נוסף, קיבל בית המשפט טענה של הגנה מן הצדק כאשר הוגש כתב אישום בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית נגד נאשם שנתפס בהפרה קלה של תנאי השחרור, וזאת מן הטעם, כי ננקטה כנגדו סנקציה של עיון מחדש בתנאי השחרור. ראו ת.פ. (אשקלון) 5474/01 **מדינת ישראל נ' כהן**, (פורסם במאגרים) (2001), מפי כב' השופט ר' בן יוסף.

באותה הרוח, פורסמו מספר מאמרי מלומדים, העוסקים בשאלה, האם נכון לנקוט בסנקציה פלילית בגין הפרת תנאי שחרור ממעצר. ראו מ' סרובוביץ, **האם הפרת תנאי שחרור בערובה מהווה עבירה של הפרת הוראה חוקית**, הסניגור מס' 195, ויתר הפסיקה והמאמרים המובאים שם.

בנוסף, פורסם נוהל מס' 03.300.052 מטעם האגף לחקירות ולמודיעין במטה הארצי, משטרת ישראל, המסדיר פתיחה בחקירה והעמדה לדין בגין עבירות שענינן הפרת הוראה חוקית או אכיפת ציות לצו שיפוטי או מנהלי. על פי האמור בסעיף 3(א) לנוהל - "לא תיפתח חקירה פלילית בגין הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287, כאשר מעשה ההפרה מהווה עבירה לפי הוראת חוק אחרת, כאשר ניתן לאכוף את ביצוע הצו באמצעות סעיף 6 [הכוונה לסעיף 6 לפקודת בזיון בית משפט - ההערה אינה במקור], או כאשר מצויה בחוק תרופה אחרת להפרה" (ההדגשה אינה במקור).

בהמשך הנוהל, הובאו דוגמאות ספציפיות למקרים בהם אין להגיש כתב אישום בגין עבירה זו:

- במקרה של הפרת צו הפסקת בניה מנהלי (לאור קיומו של דין ספציפי במסגרת חוק התכנון והבניה, תשכ"ה - 1965);
- במקרה של הפרת צו לסגירת עסק (לאור קיומו של דין ספציפי במסגרת חוק רישוי עסקים, תשכ"ח - 1968);
- צו שאכיפתו אינה מעשית, כגון למסירת חפץ שאבד או נגנב;
- צו שניתן לאכוף באמצעות באמצעים הקבועים בפקודת בזיון בית משפט, כגון אכיפת הסדרי ראיה;
- צו שענינו הליכי הדינות בין הצדדים, כגון גילוי מסמכים.

השאלה בנוגע להגשת כתב אישום בגין עבירה שענינה הפרת תנאי שחרור שנקבעו על ידי ועדת השחרורים שליד שירות בתי הסוהר - לא הוכרעה בנוהל זה, ואף לא נמצא, כי נדונה באופן מעמיק בפסיקה, למעט החלטה אחת של בית משפט השלום בתל אביב (ת"פ 40067-11-10), אשר, כפי שיובא להלן, אינה מתיחסת למצב הדומה למקרה דנן.

בנדון זה, סבור בית המשפט, כי פרשנות מידתית של הוראת החוק, תוך שבית המשפט שם לרגליו את הערך המוגן של מניעת פגיעה בחירותו של אדם העולה על הנדרש, מביאה למסקנה, כי לא כל הפרה של תנאי שחרור אשר נקבעו על

ידי ועדת השחרורים - תביא להעמדה לדין.

לא בכדי, לא מצאה התביעה להצביע אלא על שלושה מקרים בודדים בהם ננקט הליך פלילי כנגד מי שהפר תנאי שחרור שנקבעו על ידי ועדת השחרורים, ללא ביצוע עבירה נוספת (ראה סעיף ג' לסיכומי התביעה). מבחינת המקרים שהובאו על ידי התביעה עולה, כי למעשה המדובר במקרה אחד ויחיד - ת"פ (ראשל"צ) 1978/08. אשר לשני המקרים הנוספים שהובאו - במקרה השני - ת"פ (תל אביב) 40067-11-10, הועמד הנאשם לדיון בגין עבירה נוספת, של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ואילו במקרה השלישי - נמחק כתב האישום בהסכמת הצדדים, כך שהענין לא הגיע לידי הכרעה.

גם אותו מקרה בודד שעלה בידי התביעה להציג - ת"פ 1978/08 הנ"ל - הסתיים בהסדר טיעון מקל, ללא דיון מהותי בטענות העולות לדיון כאן (התקיים שם דיון בשאלה האם ועדת השחרורים הינה גוף המוסמך ליתן הוראה כדיון, ותו לא).

בהתאם לנוהל האגף לחקירות ולמודיעין שהובא לעיל - המדובר, לכאורה, באחד המקרים בהם קיים הסדר ספציפי בחוק בנוגע להפרת התנאים, כפי המפורט בחוק שחרור על תנאי ממאסר, תשס"א - 2001 (להלן: "חוק שחרור על תנאי"). במסגרת הסדר זה, רשאית ועדת השחרורים להתכנס ולדון בהפקעת שחרורו של מי שהפר את תנאי השחרור.

חוק שחרור על תנאי מבחין בין הפרת תנאי שחרור שהינה עבירה נוספת, לבין "הפרת תנאי אחר" שאינה מהווה עבירה. כלומר, המחוקק מצא להניח, כי לא כל הפרת תנאי שחרור תביא להרשעה בעבירה פלילית.

במקרה של הפרת תנאים שהביאה להרשעה בעבירה, מוגבל שיקול הדעת של ועדת השחרורים, והכלל הוא, כי נדרשת לבטל הרשיון שניתן לאסיר, בחריגים הקיימים בדיון (ראו סעיף 20 לחוק שחרור על תנאי).

כאשר המדובר בהפרת תנאים אחרת, שיקול הדעת של ועדת השחרורים רחב יותר, ולמעשה אינו מוגבל, תוך שמאפשר מנעד של סעדים החל ממתן הזדמנות נוספת לאסיר ברשיון וכלה בביטול הרשיון במלואו או בחלקו. ראו סעיף 21 לחוק שחרור על תנאי ממאסר.

להבדיל ממצב בו הפר נאשם תנאי שחרור ממעצר - במקרה דנן המדובר בשאלה הנוגעת לאכיפת העונש, לאחר שהדיון במשפטו של הנאשם הסתיים זה מכבר. בית המשפט מוצא גזירה שווה במקרה זה, עם מצב בו נמנע נאשם מלהתיצב לריצוי מאסר או מפר הוראות הנוגעות לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, כפי שנדון בפרשת **נהרי** הנ"ל.

חרף קיומו של הנוהל, ואף בהתאם להלכת **נהרי** הנ"ל, סמכותה של הרשות המנהלית - קרי: התביעה הכללית, ואף חובתה - לבחון כל מקרה לגופו. לפיכך, אין מניעה לחרוג מהנוהל שגובש, כאשר קיים מקרה בו האינטרס הציבורי מחייב הגשת כתב אישום בגין הפרת תנאי שחרור שנקבעו על ידי ועדת השחרורים שליד שירות בתי הסוהר. כך, גם בפסק הדין **נהרי** הנ"ל, קבע בית המשפט, כי אין מניעה עקרונית להעמיד לדיון פלילי גם מי שלא התיצב לריצוי מאסר

בדרך של עבודות שירות, אך לא מצא, כי זהו המקרה המתאים.

בהתאם לכך, ניתן לאמר, כי כאשר המדובר בהפרת תנאי שחרור של ועדת השחרורים שנלוותה לה עבירה נוספת, או כאשר מדובר בהפרה רבתי של התנאים, למשל מצב בו נאשם בורח מהמקום בו אמור לשהות בתנאים מגבילים ומנתק קשר כליל עם ועדת השחרורים, או מצב בו הציג הנאשם מצג שווא והתברר, כי מנגנון הפיקוח שהוצג לוועדה אינו קיים כלל או אינו דומה למה שהוצג לוועדה - לא יהיה פגם בהפעלת שיקול הדעת הפרטני ובחינת העמדת הנאשם לדין פלילי בגין הפרת תנאי השחרור, בנוסף לכינוס ועדת השחרורים בענינו.

אלא, שאין להותיר נושא זה לשיקול דעתה המוחלט של התביעה הכללית, וראוי לקבוע, לענין זה, הוראות הכוללות תבחינים סדורים. שאחרת, עלול להיפתח צוהר לכניסתם של שיקולים זרים בעת קבלת ההחלטה האם להעמיד לדין את מי שהפר התנאים, ולפעולה שרירותית של רשויות התביעה.

ודוק: הפעלת שיקול הדעת של התביעה הכללית אינה מתבצעת בהליך גלוי; כך שבהעדר אמות מידה מוסדרות, אין ניתן לקיים ביקורת שיפוטית אפקטיבית לגביו ולוודא, כי מופעל באופן שוויוני.

במקרה דנן, המדובר בהפרה חד פעמית של תנאי השחרור, תקופה ארוכה לאחר הטלתם ולקראת סוף תקופת הרשיון, במסגרתה שהה הנאשם מחוץ לביתו כשעה ומחצה בלבד לאחר המועד בו היה עליו לשוב אליו, ולא נתפס בכל עבירה נוספת.

במצב דברים זה, מוצא בית המשפט, כי ההסדר התחקיתי הספציפי של הבאת הנאשם לפני ועדת השחרורים, די בו כדי למצות הטיפול בהפרה, וההפרה אינה כזו המצדיקה פתיחה בהליך פלילי חדש, צעד אשר, בנסיבות הענין, אינו מידתי ומעמיד את הנאשם בסיכון לפגיעה בחירותו מעבר לנדרש, לנוכח צמצום שיקול הדעת של ועדת השחרורים. זאת, כאמור, בהעדר הוראת נוהל המסדירה הפעלת שיקול הדעת באופן שוויוני.

נקיטה בצעד זה אף אינה רצויה בראיה מערכתית, שכן בידי ועדת השחרורים מגוון של כלים המאפשרים תגובה מידית ומידתית לאותה הפרה, החל ממתן הזדמנות נוספת, עבור להקשחת תנאי השחרור וכלה בהפקעת הרשיון והחזרת האסיר לריצוי המשך ענשו, במלואו או בחלקו. בידי הוועדה אף הכלים המתאימים לבחון את טיב ההפרה ואת נסיבותיה, לרבות סוגי מידע שבית המשפט אינו חשוף אליהם בהליך פלילי, כגון מידע מודיעיני באשר להמשך פעילותו העברית של הנאשם.

כלעומת זאת, נקיטה בהליך פלילי עלולה להביא לדין בהפרה זמן רב לאחר שאירעה (וראו המקרה הנוכחי), כאשר הסנקציה הפלילית עלולה להיות בלתי מידתית ואין בידי בית המשפט הכלים להעריך בדיעבד, משמעות ההפרה והקשרה הכולל.

לאור האמור, וחרף כך שבית המשפט אינו מוצא, כמפורט לעיל, מניעה עקרונית להעמיד לדין בגין הפרה הוראה חוקית במקרים המתאימים - הרי בהעדר נוהל מוסדר, במקרה דנן, מקבל בית המשפט את טענת ההגנה, כי העמדת הנאשם לדין היתה צעד שאיננו מידתי, ויש בו משום התעמרות בנאשם, אשר תחושת הצדק אינה מקבלת.

לנוכח כך, שלא עלה בידי התביעה הכללית אלא להצביע על מקרה אחד דומה, שגם בו לא נדונו הטענות לגוף הענין, מקבל בית המשפט גם את טענת ההגנה, כי התביעה נקטה, כנגד הנאשם, באכיפה בררנית או שרירותית, בניגוד לנוהל שגובש על ידה, בלא שניתן לכך הצדק המגובה בהצגת השיקולים המתאימים לבית המשפט.

לנוכח האמור לעיל - מורה בית המשפט על זיכוי של הנאשם מחמת הגנה מן הצדק.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשע"ה, 09 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.